



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **I. A.**, narozen X
státní příslušnost Pákistánská islámská republika
bytem X
zastoupen Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem, advokátem
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j. OAM-675/ZA-ZA11-HA13-2022, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu v záhlaví specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřipustná ve smyslu § 10a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Žalobce přicestoval do České republiky na přelomu roku 2021 a 2022, přičemž dne 17. 1. 2022 podal svou první žádost o mezinárodní ochranu, kterou zdůvodnil problémy v zemi původu pramenícími ze skutečnosti, že vyznává odnož islámu Ahmádíjáh. Ahmádíjci nemají v Pákistánu dobré podmínky. Chtěl by si najít nové místo pro život. Do Evropy přicestoval na základě platného víza na Ukrajinu v listopadu 2021, kde se mu nelíbilo, pomocí převaděče přicestoval nelegálně do České republiky ukrytý v kamionu. V zemi původu neměl žádné problémy politického charakteru. O této žádosti žalovaný rozhodl dne 25. 5. 2022 pod č. j. OAM-51/ZA-ZA11-HA12-202, přičemž žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, §13, §14, § 14a § 14b zákona o azylu. Žalovaný v daném rozhodnutí mj. konstatoval, že žadatel nebyl schopen žádným hodnověrným způsobem prokázat, že by byl od narození členem náboženské skupiny Ahmádíjů, tím spíše neprokázal, že by v této souvislosti byl ve své vlasti diskriminován či pronásledován.
3. Žalobce podal dne 13. 7. 2022 opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. V rámci pohovoru ke své opakované žádosti dne 22. 7. 2022 uvedl totožné důvody pro udělení azylu jako při své první žádosti, na tyto odkázal. Ničeho navíc nesdělil.
4. Jako podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný shromáždil mj. několik zpráv o Pákistánu z různých zdrojů (Ministerstvo vnitra České republiky - Odbor migrační a azylové politiky, Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, Ministerstvo zahraničních věcí Spojených států amerických, Ministerstvo vnitra Velké Británie) týkajících se situace v zemi původu, jakož i svobody vyznání a Ahmádíjců.
5. Žalobce se s podklady rozhodnutí seznámil dne 29. 9. 2022, přičemž nenavrhл žádné doplnění podkladů a neuvedl žádné další informace ke své žádosti o mezinárodní ochranu.
6. Žalovaný v napadeném uvedl, že žalobce naprosto shodně s předchozím správním řízením o udělení mezinárodní ochrany odmítá svůj návrat do Pákistánu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině Ahmádíja, přičemž její obecná situace v Pákistánu není příznivá. Žádné nové skutečnosti žalobce neuvedl. Žalovaný konstatoval, že od doby meritorního posouzení první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, tj. od června 2022, nedošlo k žádné změně, jež by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu či by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodu předpokládaných § 12 zákona o azylu či mu hrozila vážná újma dle § 14a téhož zákona. Žalovaný neshledal v opakované žádosti žalobce žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do země původu. Žádost žalobce proto vyhodnotil jako nepřipustnou a řízení zastavil.

III. Obsah žaloby

7. Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí brojí včasnou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 31. 10. 2022, v níž namítá, že je muslimem, hlásí se k jeho větvi Ahmádijá, která v Pákistánu patří k menšině, a v zemi původu mu ze strany většinové společnosti z tohoto důvodu hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. V zemi původu panují mezi jednotlivými odnoži islámu sváry.
8. Žalobce přislíbil, že do jednoho měsíce od podání žaloby doloží písemné důkazy na podporu svých tvrzení.
9. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné a navrhuje žalobu zamítnout. Poukazuje na skutečnost, že žalobce byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, doplnění nenavrl a nechtěl dodat žádné další skutečnosti ke své žádosti. Toto ostatně neučinil ani v žalobě, byť dodání materiálů avizoval.
11. Správní orgán zvážil přípustnost opakované žádosti a zjistil, že se žalobce neuvedl nové skutečnosti relevantní z pohledu zákona o azylu.
12. Rozhodnutí považuje za zákonné a přezkoumatelné, vychází z dostatečných a řádných podkladů.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a včasnou (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).
14. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Základním pravidlem rozhodování správních soudů je přitom přezkum rozhodnutí správního orgánu na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Citované pravidlo odráží přezkumný charakter správního soudnictví. Rozhodování soudu totiž není dalším stupněm správního řízení.
15. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (srovnej § 76 odst. 2 s.ř.s.). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.
16. **Žaloba není důvodná.**
17. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
18. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou

ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jakýsi filtr, jehož prostřednictvím lze propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jde přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a to princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.

19. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z citovaného ustanovení plyne, že pokud cizinec podá druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný má povinnost ji věcně posoudit pouze při splnění tří podmínek: (1) žadatel v žádosti uvedl nové skutečnosti, které nebyly obsahem jeho předchozí žádosti, (2) tyto nové skutečnosti zároveň nemohl bez vlastního zavinění uvést v předchozím řízení a (3) tyto skutečnosti mohou být relevantní pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
20. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
21. Krajský soud připomíná, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze pojímat jako prostředek k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího správního řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času. Lze mezi ně zařadit i změnu situace v zemi původu, resp. ve státu posledního trvalého bydliště žadatele.
22. K otázce tzv. opakované žádosti existuje ustálená judikatura. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, Nejvyšší správní soud uvedl, že „hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně

skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“ Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval následovně: „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“

23. Jedinou žalobní námitkou v souzené věci představuje tvrzení o tom, že žalobci hrozí v případě návratu do země původu vážná újma předpokládaná v § 14a odst. 2 zákona o azylu, neboť vyznává odnož islámu Ahmádijá.
24. Krajský soud prvně hodnotil, zda žalobce ve své opakované žádosti ze dne 13. 7. 2022 uvedl nové skutečnosti, které nebyly obsahem, jeho předchozí žádosti, přičemž shledal, že nikoliv. Krajský soud je ve shodě s žalovaným nucen konstatovat, že žalobce ve své opakované žádosti uvádí zcela identické důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako při žádosti předchozí, tj. svou příslušnost k odnoži islámu Ahmádijá. V pohovoru ze dne 22. 7. 2022 žalobce dokonce na své, v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu, odkazuje. Žalobce ani nikterak svůj azylový příběh nerozvíjí či nerozhojňuje, aby dodal dříve předestřeným důvodům nový náboj. Žalobce též nikterak netvrdí, že by případné nové skutečnosti nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést.
25. Za nové skutečnosti nebo zjištění je přitom dle ustálené judikatury považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, nýbrž pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srovnej např. rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2018, čj. 5 Azs 181/2018-45). Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo smysl, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.
26. Platí, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, resp. zde v zemi posledního trvalého bydliště žalobkyně, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak rovněž opakované

uzavřel i NSS ve svých rozhodnutích (např. rozsudky ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, ze dne 26. 5. 2020, čj. 1 Azs 114/2020-44).

27. Žalobce nicméně nesplňuje první ani druhou z výše uvedených podmínek, neboť neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo lze označit za nové a které objektivně nemohl uvést v rámci řízení o první žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádnou takovou okolnost, nemohl pak správní orgán ani zkoumat naplnění podmínky třetí, tedy zda je daná okolnost azylově relevantní. Žalobce totiž žalovanému ve správním řízení vůbec nenabídl informace, které by mohl při opětovném posouzení jeho žádosti vzít v potaz, a tyto případně vyhodnotit jako azylově relevantní.
28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí ve světle výše citované judikatury a konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje jednoznačný závěr žalovaného, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu či doplňkové ochrany.
29. Dle žalovaného žalobce uvádí ve své opakované žádosti z 13. 7. 202 naprosto stejné motivy neochoty návratu do země původu, jako uváděl v průběhu předchozího správního řízení. Žalovaný rovněž zopakoval, že se těmito důvody meritorně zabýval již při posouzení první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí uzavřel, že na základě aktuálních informací o zemi původu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí zhodnotil, že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
30. Dle názoru krajského soudu je obsah správního spisu dostatečným podkladem pro výše uvedené závěry, které učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí, s nimiž se soud ztotožňuje. Žalovaný tak naplnil náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
31. Nadto lze poznamenat, že žalobci byla dána možnost seznámit se před vydáním napadeného rozhodnutí s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce se nevyjádřil a ani neuvedl žádné další skutečnosti či informace, které měl vzít žalovaný při svém rozhodování v úvahu.
32. Uvedené ostatně neučinil ani v řízení soudním, byť doplnění písemných důkazů na podporu svých žalobních tvrzení avizoval.
33. Krajský soud závěrem připomíná, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Udělení mezinárodní ochrany je tak zcela specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to za přesně vymezených důvodů. V ostatních případech je však nutno podrobit se režimu zákona o pobytu cizinců, přičemž

smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců nelze azylovým řízením nahrazovat.

34. Za uvedené situace lze podle krajského soudu uzavřít, že žalovaný správně shledal opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 16. prosince 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně